

A nők igazi hivatása.

(Az Ujság.)

Mindenfelé hangoztatják, hogy ime, most, e háborus korszakban világlik ki igazán, hogy a nőknek nem a „politikai amazon“ szerepe, nem is a világbajok elleni harcolás, hanem a harcban ejtett sebek gondozása, a háboru csapásainak enyhítése az igazi hivatása!

Nem tagadom, ez a sablónszerű és talpraesettnek látszó mondás momentán megragadhatja a felületesebben gondolkodó, könnyen befolyásolható egyén lelkét, de lehetetlen, hogy mélyebb gondolkozású, logikával érvelő embert megtéveszthessen! *Igazi hivatás!* Óriási jelentőségű szó, mely magában foglalja a rendeltetés-szerű munka fontosságát és súlyát is az emberiségre nézve. A család gondozása és nevelése például ki-mondhatatlanul fontos és nélkülözhetetlen misszió a világra nézve, de mint nőnek való egyedüli igazi hivatás még ez sem nevezhető. Először mert nem mondhatunk egyedüli igaz hivatásnak egy olyan foglalkozást, melyet egyedül a saját erejéből egy asszony sem produkálhat, miután nem rajta áll a választás, hogy akar-e valaki vele családot alapítani vagy sem. Már most, ha egyedül áll az életben, hivatás nélkül maradjon? Másodszor még a leglelkiismeretesebb családi munka is csak akkor felelne meg az eredményes, tehát igazi hivatásnak, ha vele párhuzamban azon a külső

munkán is dolgozhatnánk, mely a családi erkölcsöt befolyásoló egyetemes szellemet irányítja. Temérdek példa bizonyítja, hogy a leghatalmasabb asszonyi vezetés és nevelés mellett elzüllött a külső, tradicionális bűnök következtében a növendék.

Ezen érvelésből kifolyólag még kevésbé predestinálhatunk a fele emberiség számára olyan hivatást, mely pusztán a világ ferdeségeiből származó „sebek” és „csapások” enyhítésére vagy apró kezelésére irányul. Egyes embernek ki lehet szabni, hogy csak örökös mellékmunkát végző hivatást szolgáljon, ha ez egyéniségének egyedüli képessége és hajlama. De ha már egy tömegnek, még pedig, ismétlem, az emberiség felének ajánlunk egyetemes hivatást — akkor már éreznünk kell korszakunknak azon nagymérvű betegségét, mely nem elégszik meg a sebek kötözésének poétikus munkájával.

Egyáltalán nagyon merész dolog az emberiséget nem szerint két külön kategóriába osztani és határozottan kimondani, hogy az egyiknek ez, a másiknak pedig amaz a hivatása, lévén a szabad fejlődésre predestinált egyéniség az egész emberiség számára adva. Ezen isteni törvény alól joggal az asszonyt sem mentheti fel semmiféle emberi határozat! Ismétlem, egyeseknek kiszabhatják, hogy egyéniségüknek megfelelően maradjanak csakis a családi vagy ápolónői hivatásnál, de tömeg számára, általánosan beszélve, csakis azt az egyetemes, javító és reformáló missziót lehet kijelölni, mely szinte össze van nőve az emberfogalommal s melyet semmiféle enyhítő „nőies” munka nem pótol, sőt nem is sokat enyhíthet a különböző nyomorúságok által alaposan megsebesített emberiségen. Ha már egy szerencsétlen, jobb sorsot érdemlő fiatal, tetterővel felruházott embernek kilövik pl. a háboruban szemét, vagy összekaszabolják a testét, hogy a legjobb esetben mint

nyomorék tengődjön végig ezen az életen (hová bizonyára más misszióra hivatott), hiába ontjuk mi a részvétet feléje, hiába kötjük be szerető kezekkel a sebeit, vagy fogjuk be utolsó álmra a szemét, az életét, a boldogságát, az emberi misszióját már vissza nem adhatjuk!

Nincs nagyobb tévedés a világon, mint mikor az embertelen intézmények állandó fennállásával akarják a „humanitást“ meghonosítani és vele összhangba hozni! Ez nem azt jelenti, hogy a tradicionális bűnök által előidézett bajokból származó köteles mentőmunkát szivtelenül megvessük, vagy lekicsinyeljük, belőle magunkat nagyképeuen és kényelmesen kivonjuk, de mint megnyugvást teremtő *végcélt*, mint ideális hivatást igazán nem tekinthetjük! És különösen nem tekinthetjük mi asszonyok. Nem azért, mert sokak állítása szerint tulszabadelvűek, sőt hipermodernekké lettünk. Ó nem! Sőt a mi konzervatívnak nevezett álláspontunk; a *vallási alap* követeli meg tőlünk a gyökeres munkára való törekvést és ezen egyetemes munka sikerében való rendíthetetlen hitet! Mi, vallási alapon álló asszonyok — kiket prófétáink a szerénység és igénytelenség boldogságára tanítanak — az emberi jogokat nem magáért a rideg dicsőségért és kiváltságért, hanem a vele járó, meleg szívü, embereket megváltó és szerényen elvégzett *kötelességeikért* óhajtjuk! Hiába küldenek bennünket a harctérre, hogy ott jól, rosszul sebeket kötözzünk és haldokló felebarátaink szemét lefogjuk, a mi lelkünk e borzalmasságok láttára még sóvárabban fog az Istennek amaz országára vágyni, mely a kulturát nem a háborúk borzalmainak — tudományok és női kezek által való — enyhítésében, vagy az embertelen leánykereskedésnek „civilizált“ és „humánus“ vezetésében, naiv női kezek céltalan mentő munkájában fogja megtalálni, hanem Istennek

és embernek szolgálva, magát a förtelmes önzésen és középkori sötétségen alapuló, „sebeket“ és „csapásokat“ előidéző *okokat* és intézményeket fogja — egyesült erőt követelve — kiküszöbölni.

Nagy a borzalom és panaszkodás, hogy milyen rémséges „visszaélések“ történnek a balkán háboru alkalmával és micsoda emberpusztítást és kinzást visznek véghez „nemesak a törökökön“ (mintha ezeknek jól esnék!), hanem válogatás nélkül mindenkin. Hogy lehet ezen csodálkozni? Ha egyszer az emberölés a háboru által szentesítve van, lehet-e kívánni, hogy a vérszemet kapott nagy tömeg megmaradjon azon hátrók között, melyeket kiszabnak számára!? És ugyan-ezen az alapon logikátlan a mai viszonyok között szemet forgatni a leánykereskedés keretében történő „visszaélések“ miatt is.

A világnak az az álláspontja, hogy hiszen szép ez az „ideális“ és „utópisztikus“ gyökeres javítási szándék, de hát, sajnos, kivihetetlen, — minden, csak nem értékes konzervativizmus! Azok az ősi, nemes prófétai eszmék — melyeket, igenis, érdemes az egy mást követő és mulandó divatokat produkáló korszakokban tovább és tovább konzerválni s melyek nem arra valók, hogy a maradiság szolgálatába álljanak, hanem hogy a lélek legeszményibb haladását szolgálják — mind a nagy, merész és a világ által utópisztikusnak tartott gondolatokat hirdették!

Minden időben ezek az erkölcsi és egyéni reformációt követelő, konzervatív néven ismert, ideális eszmék küzdöttek a pusztán technikai és tudományos haladást dicsőítő materializmussal. Hogyne hinnének tehát a sebeket ejtő barbár intézményeknek szükség-szerű és egyéni reformáción alapuló elpusztulásában? Hogyne lelkesednének az ígét testté változtató eszmehirdetés hatalmában!

Ezt az eszményi haladásért sóvárgó konzervatívizmust, vagy mondjuk antik igazságokat respektáló liberálizmust éppen a nők zöme képviseli legjobban a vele született vallásos szellem folytán. És ezt az ősi hitből merített lelkesedést, ezt a próféták szaván felépült ambiciózus tettvágyat kárhoztatjuk megsemmisülésre és megszegyenyülésre, ha az egész nagy aszszonyi tábor magasan szárnyaló vágyait apró kezelő munkákba, az állandósított bűnök szülte sebek foltogatásába akarjuk belefojtani.

